

ZAČARANI ŽIVOT

Dajana Vin Džouns

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Dianna Wynne Jones
CHARMED LIFE

Text copyright © Dianna Wynne Jones, 1977

Illustrations copyright © Tim Stevens 2000

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Kler, Nikolasu i Franses

SADRŽAJ

PRVO POGLAVLJE	9
DRUGO POGLAVLJE	21
TREĆE POGLAVLJE	33
ČETVRTO POGLAVLJE	43
PETO POGLAVLJE	57
ŠESTO POGLAVLJE	70
SEDMO POGLAVLJE	82
OSMO POGLAVLJE	94
DEVETO POGLAVLJE	103
DESETO POGLAVLJE	114
JEDANAESTO POGLAVLJE	126

DVANAESTO POGLAVLJE	139
TRINAESTO POGLAVLJE	151
ČETRANAESTO POGLAVLJE	168
PETNAESTO POGLAVLJE	181
ŠESNAESTO POGLAVLJE	199

PRVO POGLAVLJE

Mačak Čant se divio svojoj starijoj sestri Gvendolini. Ona je bila veštica. Divio joj se i vezao se za nju. U njihovom životu nastale su velike promene i on nije imao za koga drugoga da se veže.

Prva velika promena je nastala kada su ih roditelji povelili na izlet po reci parobrodom s lopaticama. Isplovili su u velikom stilu, Gvendolin i majka u belim haljinama s trakama, Mačak i otac u svečanim uskim odelima od plavog serža. Bio je vreo dan. Mnogo sveta u svečanoj odeći na parobrodu je pričalo, smeјalo se, jelo volke uz kriške belog hleba s buterom, a parobrodske parne orgulje šištale su popularne melodije, tako da niko i nije čuo šta se priča.

A zapravo, parobrod je bio pretrpan i prestar. Nešto nije bilo sasvim kako treba s krmanjenjem. Čitavu tu gomilu nasmeјanih ljudi, odevenih u prazničnu odeću i razgaljenu

volcima, odnela je struja prevodnice. Udarili su u stub koji je trebalo da služi za to da rečna struja ne povuče brodove i čamce u rukavac, a parobrod, budući da je bio star, jednostavno se rastočio u paramparčad. Mačak se sećao kako su orgulje i dalje svirale, a lopatice mlatile po plavom nebu. Oblaci pare zavijali su iz slomljenih cevi i prigušivali krike ljudi, jer su svi do jednog odneti kroz branu.

Bila je to strašna nesreća. U novinama su je nazvali *Propast Nakinđurene Nensi*. Dame u onim haljinama, koje su se zalepile uz njih, nisu mogle da plivaju. Muškarcima, u tesnim odelima od plavog serža, ništa nije bilo bolje. Međutim, budući da je Gvendolin veštica, nije mogla da se udavi. A Mačak je zagrljio Gvendolin čim je brod udario u stub pa je i on preživio. Sve u svemu, veoma malo njih se spaslo.

Čitava zemlja je bila kao gromom pogodena. Parobrodska kompanija i grad Vulverkout pokrili su troškove sahrane. Gvendolin i Mačak su dobili sumornu crnu odeću pa su se vozili u sprovodu za kovčezima u kočijama koje su vukli crni konji s crnim peruškama na glavi. S njima su se vozili i ostali preživeli. Mačak ih je zagledao podozrevajući da su i oni veštice i čarobnjaci, ali to nije saznao. Gradonačelnik Vulverkouta je osnovao fond za preživle. Novac je pokuljao iz čitave zemlje. Svi preživeli su uzeli svoj deo i otišli da na nekom drugom mestu počnu nov život. Samo su Mačak i Gvendolin ostali, a kako niko nije uspeo da otkrije nikakvu njihovu rodbinu, nastavili su da žive u Vulverkoutu.

Neko vreme su tu predstavljali pravu senzaciju. Svi su bili vrlo ljubazni prema njima. Svi su govorili kako su to samo slatki siročići. A to je bila istina. Oboje su bili plavi i svetloputi, s plavim očima, i crnina im je lepo stajala. Gvendolin je bila veoma naočita i visoka za svoje godine. Mačak je bio nizak za svoje godine. Gvendolin se prema njemu ponašala majčinski, čime su ljudi bili dirnuti.

Mačku to nije smetalo. Donekle mu je umanjivalo osećaj praznine i zbunjenosti. Gospođe su mu davale kolače i igračke. Gradski oci su dolazili i raspitivali se kako im je; i gradonačelnik ih je obišao i potapšao ga po glavi. Gradonačelnik im je objasnio kako je njihov novac iz fonda stavljen na poseban račun, dok ne porastu. U međuvremenu će grad plaćati njihovo obrazovanje i podizanje.

„A gde biste vi, mali narode, voleli da živite?“, ljubazno ih je upitao.

Gvendolin je kao iz topa rekla da se gospođa Šarp, s donjeg sprata, ponudila da ih primi. „Ona je mnogo dobra prema nama“, objasnila je. „Voleli bismo da živimo s njom.“

Gospođa Šarp je zaista bila veoma dobra. I ona je bila veštica – na odštampanoj tabli u prozoru njenog salona pisalo je *Veštica sa sertifikatom* – pa je bila zainteresovana za Gvendolin. Gradonačelnik se prvo nešto dvoumio. Kao i svi koji nemaju dara za čaranje, nije imao razumevanja za ljude s tim talentom. Pitao je Mačka šta on misli o Gvendolininoj nameri. Mačak nije imao ništa protiv. Više je voleo da živi u kući na koju je navikao, bez obzira što bi to bilo na donjem spratu. Kako je gradonačelnik osećao da ove siročiće treba usrećiti koliko je moguće, složio se. Gvendolin i Mačak su se preselili kod gospođe Šarp.

Kad se osvrne na to vreme, Mačak je smatrao da je od tog trenutka postao uveren da je Gvendolin veštica. Ranije nije bio sasvim siguran. Kad je pitao roditelje, oni su zavrтели glavama, uzdahnuli i rastužili se. Mačak se zbunio jer se dobro sećao kakva je gužva nastala kada mu je Gvendolin izazvala grčeve u stomaku. Nije mu bilo jasno kako roditelji mogu nju da krive za to ako stvarno nije veštica. Sada se sve promenilo. Gospođa Šarp nije to uopšte tajila.

„Dušice, zaista si nadarena za magiju“, govorila bi, ozareno gledajući Gvendolin, „a ja ću smatrati da nisam ispunila

obaveze prema tebi ukoliko zapustim tvoj dar. Moramo ti smesta naći učitelja. Za početak ti ništa neće faliti da ideš kod gospodina Nostruma, prvog komšije. Možda i jeste najgori prizivač duhova u gradu, ali ume da prenese znanje. On će ti dati dobru osnovu, ljubavi.“

Ispostavilo se da gospodin Nostrum naplaćuje funtu na sat u prvim razredima, a gvineju na sat za naprednije razrede. Prilično skupo, rekla je gospođa Šarp. Stavila je na glavu svoj najbolji šešir s crnim perlama pa skoknula do Gradske većnice da proveri hoće li se Gvendolinino školovanje plaćati iz fonda.

Na njeno nezadovoljstvo, gradonačelnik je to odbio. Objasnio je gospođi Šarp kako čaranje nije deo uobičajenog obrazovanja. Gospođa Šarp se vratila ljutito zveckajući perlama na šeširu i donela pljosnату kartonsku kutiju koju joj je gradonačelnik dao, punu sitnica koje su gospođe prikupile po spavaćoj sobi Gvendolininih roditelja.

„Kakva slepa predrasuda!“, negodovala je gospođa Šarp tresnuvši kutiju na kuhinjski sto. „Ako neko ima dara, ima prava da ga i razvija – to sam mu i rekla! Ne brini ti, dušice, ništa“, rekla je kad je primetila kako se Gvendolin nedvosmisleno natuštila. „Uvek nešto može da se uradi. Ako pronađemo nešto čime ćemo ga namamiti, gospodin Nostrum će te podučavati besplatno. De, da pogledamo u tu kutiju. Možda su vaši siroti mama i tata ostavili nešto što će nam poslužiti.“

Shodno tome, gospođa Šarp izvrnu kutiju na sto. Beše to čudna zbirka predmeta – pisama, čipkanih vrpци i uspomena. Mačak se nije sećao da je pola od toga dotle video. Tu su bili venčani list u kome je pisalo da se pre dvanaest godina Fransis Džon Čant oženio Karolinom Meri Čant u Crkvi svete Margarete u Vulverkoutu, i uveli buketić koji je, po svoj prilici, njegova majka držala na venčanju. Pod njima su

stajale svetlucave minduše koje majka nikada nije nosila.

Gospođa Šarp zazveckala šeširoм kad se bacila na njih. „Ovo su dijamantske minduše!“, uzviknu ona. „Mora da vam je mama imala para! Ako ih odnesem gospodinu Nostrumu... Doduše, više ćemo dobiti ako ih odnesem gospodinu Larkinsu.“

Gospodin Larkins je držao svaštarnicu na uglu njihove ulice – mada tamo nije uvek sve bilo svaštarsko. Među mesinganim štitnicima za kamin i okrnjenom grnčarijom mogao se pronaći priličan broj vrednih predmeta, kao i neupadljivo obaveštenje na kojem piše *Egzotične zalihe* – što znači da gospodin Larkins prodaje i krila šišmiša, sušene guštere i ostale sastojke za magiju. Nije bilo sumnje u to da bi gospodin Larkins bio zainteresovan za dijamantske minduše. Gospođi Šarp zasijaše oči, gramzivo i užagrela, kad je pružila ruku da uzme minduše.

Gvendolin je u istom trenu posegnula za njima. Ništa nije govorila. Nije ni gospođa Šarp. Obe su zaustavile ruke u vazduhu. Nastao je trenutak okrutne nevidljive borbe. Zatim gospođa Šarp povuče ruku. „Hvala“, hladno reče Gvendolin pa skloni minduše u džep na haljini.

„Eto, upravo sam na to i mislila“, reče gospođa Šarp okrećući na pohvalu. „Dušice, ti zaista imaš talenta!“ Pa nastavi da pregleda ostale stvari iz kutije. Okrenu neku staru lulu, trake, grančicu belog vresa, jelovnike, karte za koncert, a onda dohvati zavežljaj s pismima. Pređe palcem po njihovim ivicama. „Ljubavna pisma“, reče. „Njegova upućena njoj.“ Onda spusti zavežljaj i ne pogledavši ga, pa uze drugi. „Njena upućena njemu. Beskorisno.“ Dok je posmatrao gospođu Šarp kako širokim modrim palcem prelazi preko trećeg zavežljaja, Mačak pomisli kako, kad si veštica, štetiš dosta vremena. „Poslovna pisma“, izjavi gospođa Šarp. Zaustavi palac pa se polako vrati nagore. „Šta nam je ovo ovde?“, reče. Odveza

ružičastu traku oko zavežljaja pa obazrivo izvuče tri pisma. Otvori ih.

„Hrestomant!“, uzviknu. A čim je to izgovorila, pljesnu se šakom preko usta pa nastavi da mumla pod njom. Lice joj se zajapuri. Mačak primeti da se istovremeno iznenadila, uplašila i odaje pohlepan utisak. „Šta li je on imao da piše vašem tati?“, zapita se čim se malo pribrala.

„Da vidimo“, reče Gvendolin.

Gospođa Šarp raširi sva tri pisma na kuhinjskom stolu pa se Gvendolin i Mačak sagnuše nad njih. Prvo što je Mačak primetio bila je oštrina potpisa na sva tri:

Hrestomant

Nakon toga je video da su dva pisma napisana istim žustrim rukopisom kao i potpis. Prvo je nosilo datum od pre dvanaest godina, ubrzo pošto su mu se roditelji venčali. Ono je glasilo:

Dragi Frenk,

Nemoj samo da se vređaš. To sam ponudio jedino zato što sam mislio da bi pomoglo. Svejedno ću pomoći, na svaki mogući način, ako mi kažeš šta mogu da učinim. Osećam da nešto od mene očekuješ.

*Zauvek tvoj,
Hrestomant*

Drugo pismo je bilo kraće:

Dragi Čante,

*Isto želim i ja tebi. Idi do đavola.
Hrestomant*

Treće pismo je bilo od pre šest godina i napisao ga je neko drugi. Hrestomant ga je samo potpisao.

Gospodine,

Upozoreni ste pre šest godina da bi moglo da se dogodi nešto nalik onome što ste ispričali, a vi ste tada sasvim jasno stavili do znanja da ne želite pomoć s ove strane. Nismo zainteresovani za vaše nevolje. Niti je ovo neka dobrotvorna ustanova.

Hrestomant

„Šta li mu je vaš tata rekao?“, zapita se gospođa Šarp, znatiželjno i puna strahopoštovanja. „Ovaj – šta ti misliš, dušice?“

Gvendolin je držala dlanove raširene nad pismima, kao da ih greje nad vatrom. Oba mala prsta joj se zgrčiše. „Ne znam. Osećam da su pisma važna – naročito prvo i poslednje – užasno važna.“

„Ko je Hrestomant?“, upita Mačak. Teško mu je bilo i da izgovori to ime. Sricao ga je trudeći se da upamti kako ga je rekla gospođa Šarp: HRE-STO-MANT. „Je l' se tako kaže?“

„Da, tako se kaže – i nema veze ko je to, ljubavi“, uveri ga gospođa Šarp. „A 'važna' je slaba reč za ovo, dušice. Samo kad bih znala šta mu je vaš tata rekao. Nešto što se ne usuđuje mnogo ljudi da kaže, rekla bih. A vidi šta ga je zauzvrat snašlo! Tri originalna potpisa! Gospodin Nostrum bi dao rođene oči za njih, dušice. O, imaš sreće! Bogami, za ove potpise će te podučavati! Za njih bi te podučavao svaki čarobnjak u zemlji.“

Gospođa Šarp stade da pakuje ostale stvari nazad u kutiju. „Šta je sad pa ovo?“ Iz svežnja poslovnih pisama ispade crvena kutijica na preklapanje sa šibicama. Gospođa Šarp ih oprezno uze i isto tako oprezno ih otvori. Jedva da je bila

dopola puna mlitavih kartonskih šibica. Tri šibice su izgorele a da nisu ni otcepljene iz kutije. Treća po redu je bila gotovo čitava izgorela pa je Mačak pomislio da je ona upalila i druge dve.

„Hmm“, ispusti gospođa Šarp. „Možda će biti dobro da ovo, dušice, sačuvaš ti.“ Na to pruži crvenu kutijicu Gvendolini, a ova je gurnu u džep na haljini, pored minduša. „A kako bi bilo, ljubavi, ti da uzmeš ovo?“, obrati se gospođa Šarp Mačku, prisativši se kako i on ima prava na nešto. I dade mu grančicu belog vresa. Mačak ju je nosio u rupici za dugme sve dok se nije sasvim okrunila.

Živeći s gospođom Šarp, Gvendolin kao da je bujala. Kosa joj je delovala sjajnije zlatasto, oči tamnije plavo, a stav postao zadovoljan i samouveren. Možda se i Mačak malko skupio kako bi joj ostavio mesta – nije to znao. Što ne znači da je bio nesrećan. Gospođa Šarp je prema njemu bila dobra kao i prema Gvendolini. Gradski oci i njihove žene dolazili su nekoliko puta nedeljno pa ga u salonu tapšali po glavi. I njega i Gvendolin su poslali u najbolju školu u Vulverkoutu.

Mačak je tamo bio srećan. Jedina mrlja je bila to što je Mačak levoruk, a direktori škole ga uvek kažnjavaju kad ga uhvate da piše levom rukom. Doduše, to su činili u svim školama koje je Mačak pohađao, pa je već oguglao. Imao je desetine drugova. Ipak se, u dubini duše, osećao izgubljeno i usamljeno. Zato se vezao za Gvendolin budući da mu je ona bila jedini preostali rod.

Gvendolin je često bivala prilično nestrpljiva s njim; obično je bila preuzeta i zadovoljna što je otvoreno ljuta. „Mačak, samo me ostavi na miru“, rekla bi mu. „Inače...“ Zatim bi spakovala vežbanke u korice za note pa žurno otišla na čas kod gospodina Nostruma, u kuću do njihove.

Gospodin Nostrum je oduševljeno podučavao Gvendolin u zamenu za ona pisma. Gospođa Šarp mu je davala po jed-

no za svako polugodište, počev od poslednjeg. „Nikako sve odjednom, za slučaj da postane gramziv“, rekla je. „A ono najbolje daćemo mu poslednje.“

Gvendolin je odlično napredovala. Uistinu je bila veštica koja obećava, tako da je preskočila ispit prvog stupnja i prešla pravo na drugi. Treći i četvrti stupanj je pratila istovremeno, odmah posle Božića, a sledećeg leta krenula je s višim kursom magije. Gospodinu Nostrumu je postala omiljena učenica – tako je rekao gospođi Šarp preko zajedničkog zida – a Gvendolin je s njegovih časova dolazila zadovoljna, zlatna i sva u sjaju. Kod gospodina Nostruma je išla dvaput nedeljno, s koricama za magiju, kao što bi neko išao na časove muzike. U stvari, gospođa Šarp je za gradsko veće i navela da Gvendolin pohađa časove muzike. Kako gospodinu Nostrumu nije plaćano, osim pismima, Mačak je smatrao da je to baš nepošteno od gospođe Šarp.

„Moram nešto da odvojim za stare dane“, prekorno mu je rekla gospođa Šarp. „Ne ostaje mi mnogo od vašeg izdržavanja, je l' tako? A ne uzdam se u tvoju sestru da će me se setiti kad odraste i pročuje se. Bože moj, to nikako – ne gajim ja nikakve iluzije u vezi s tim!“

Mačak je pretpostavljao da je gospođa Šarp verovatno u pravu. Pomalo ju je žalio, jer je svakako bila dobra, a dotad je već shvatio kako ona sama i nije neka naročita veštica. *Veštica sa sertifikatom*, kako je pisalo na obaveštenju u prozoru salona gospođe Šarp, zapravo je bilo najniže zvanje. Ljudi su kod gospođe Šarp dolazili po čini samo kada nisu mogli da priušte usluge triju *akreditovanih veštica*, nešto dalje u istoj ulici. Gospođa Šarp je uvećavala zaradu time što je radila kao agent gospodina Larkinsa u njegovoj svaštarnici. Ona mu je nabavljala egzotične zalihe – to jest uvozne sastojke potrebne za čini – čak iz Londona. Veoma se ponosila svojim vezama u Londonu. „Da“, često je govorila Gvendolini, „imam ja

vezâ, imam. Poznajem ljude koji mogu da mi dobave funtu zmajevе krvi u svakom trenutku kad im zatražim, jer sve je to nezakonito. Dok imate mene, nikada nećete oskudevati.“

Možda se ona, uprkos tome što o Gvendolin nije gajila iluzije, nadala da će postati Gvendolinin administrator kad ova poraste. Barem je Maćak to podozrevao. I bilo mu je žao gospođe Šarp. Bio je ubeđen da će je Gvendolin, čim postane poznata, odbaciti kao stari kaput – kao gospođa Šarp, ni Maćak nije sumnjao da će se Gvendolin proslaviti. Zato je rekao: „Doduše, imate mene da brinem o vama.“ Nije bio oduševljen tom idejom, ali je osećao kako to treba da kaže.

Gospođa Šarp je bila dirnuta. Kao nagradu, organizovala je da Maćak ide na prave časove muzike. „Onda onaj gradonačelnik neće imati šta da nam prebaci“, rekla je. Ona je bila poklonik filozofije ubijanja dve muve jednim udarcem.

Maćak je počeo da uči da svira violinu. Sam je smatrao kako dobro napreduje. Marljivo je vežbao. Nikako mu nije bilo jasno zbog čega novi stanari na spratu uvek lupaju u pod čim on počne da svira. S obzirom na to da gospođa Šarp nije imala sluha, klimala je glavom i smeškala se kad bi zaszvirao, i silno ga hrabrila.

Dok je jedne večeri vežbao, Gvendolin je uletela i bacila mu čini u lice. Maćak otkri, na svoje zaprepašćenje, kako drži za rep velikog prugastog maćora. Glavu mu je pridržavao bradom, a gudalom je testerisao po njegovim leđima. Hitro ga je ispustio. Maćor ga je ipak ugrizao ispod brade i gadno ga ogrebao.

„Zašto si to uradila?“, upita on Gvendolin. Maćor se nakoštrešio i besno se vao očima u njega.

„Zato što je upravo tako zvučalo!“, rekla je Gvendolin. „Nisam više mogla da podnesem ni časka. Dođi ovamo, mac, mac!“ Maćoru se nije dopala ni Gvendolin. Ogrebao ju je po ruci koju je pružila. Gvendolin ga udari. Maćor jurnu, a

Maćak za njim, vićući: „Stani! To je moja violina! Stoj!“ Ali maćor je pobegao i tako su se okončali časovi violine.

Gospođu Šarp je zapanjio ovaj izliv Gvendolininog talenta. Popela se na stolicu u dvorištu pa, preko zida, sve ispričala gospođinu Nostrumu. Ta priča se pročula među svim vešticama i veščima po susedstvu.

Komšiluk je vrveo od veščica. Ljudi istog zanimanja vole da su na okupu. Kad bi Maćak izašao na prednja vrata gospođe Šarp pa skrenuo desno, duž Ulice vrzinog kola, prošao bi pored tri *Akreditovane veščice*, dve *Ponude prizivanja duhova*, jednog *Proroka*, jednog *Čitača sudbine* i *Vazda spremnog vidovnjaka*. Kad bi krenuo nalevo, prošao bi pored *Gospođina Henrija Nostruma A. R. C. M., vradžbine za sve prilike, vidovnjaštvo*, i na kraju pored prodavnice gospođina Larkinsa. Vazduh u toj ulici, i u nekoliko okolnih, bio je natopljen mirisom primenjene magije.

Svi ti ljudi su se intenzivno i iskreno zanimali za Gvendolin. Priča o maćoru je na njih ostavila vanredan utisak. Svi su tog stvora smatrali za ljubimca – naravno, nadenuli su mu ime Ćemane. Pa iako je uvek bio besan, probirljiv i nedruštven, nikad mu hrane nije nedostajalo. Od Gvendolin su napravili još i većeg ljubimca. Gospođin Larkins joj je stalno nešto poklanjao. Onaj vazda spreman vidovnjak, vazda neobrijan mišićav mladić, iskakao bi iz kuće svaki put kad vidi da Gvendolin nailazi, pa joj je poklonjao mentol bombone. Razne veščice su joj uvek pripravljalje jednostavne čini.

Gvendolin je prezirala te čini. „Zar misle da sam bebica ili tako nešto? Ja sam *kilometrimska* iznad ovoga!“, umela bi da kaže odbacujući najnovije čini.

Gospođa Šarp, koja se radovala svakoj pomoći u vraćanju, skupljala bi pažljivo te čini i krila ih. Međutim, jednom ili dvaput, Maćak bi naleteo na neke od njih. Nikad nije uspeo da odoli da ih ne isproba. On bi bio presrećan da

ima i delić Gvendolininih sposobnosti. Uporno se nadao da samo kasni u razvoju i da će, jednoga dana, neka vradžbina i njemu uspeti. Samo što se to nije dogodilo – čak ni ona s pretvaranjem mesinganih dugmadi u zlatnu, koju je Mačak naročito voleo.

I razni čitači sudbine davali su Gvendolini poklone. Dobila je staru čarobnu kuglu od proroka i špil karata od gatara. Čitač sudbine joj je rekao šta je čeka. Od njega je Gvendolin stigla neobično zlatna i oduševljena.

„Proslaviću se! Rekao je da bih mogla da zavladam svetom ako krenem putem kojim treba!“, saopštila je Mačku.

Iako Mačak uopšte nije sumnjao da će Gvendolin postati poznata, nikako mu nije bilo jasno kako bi mogla da zavlada svetom, pa joj je to i rekao. „Mogla bi da vladaš samo jednom zemljom, sve i kad bi se udala za kralja“, prebacio joj je. „A princ od Velsa se oženio prošle godine.“

„Ima više načina da se vlada, gluperdo!“, odvrátila mu je Gvendolin. „Kao prvo, gospodin Nostrum za mene ima velike planove. Samo, ima tu prepreka. Postoji jedna promena nagore, koju treba da prevaziđem, kao i dominantni Mračni Neznanač. Ali kad mi je rekao da ću vladati svetom, svi prsti su mi se zgrčili, tako da *znam* da je to tačno!“ Činilo se da Gvendolininom sjajnom samouverenju nema kraja.

Sledećeg dana, gospođica Larkins, vidovnjak, pozvala je Mačka kod sebe i njemu protumači sudbinu.

DRUGO POGLAVLJE

Mačak se uznemirio zbog gospođice Larkins. Ona je bila ćerka gospodina Larkinsa iz svaštarnice. Riđu kosu je češljala u punđu, visoko, navrh glave, odakle su joj bežali riđi pipci i mrsili se s mindušama, što je odavalo simpatičan izgled sedalice za papagaje. Bila je veoma nadarena za vidovnjaštvo pa je, sve dok se nije raščula priča o mački, gospođica Larkins bila ljubimica čitavog susedstva. Mačak se sećao kako je čak i njegova majka davala poklone gospođici Larkins. Znao je da ona hoće da mu pročita sudbinu samo iz ljubomore prema Gvendolini.

„Ne. Ne, hvala ti mnogo“, rekao je odmičući se od stočića gospođice Larkins, na kojem su stajali razni predmeti potrebni za proricanje. „Dobro mi je ovako. Ne želim da znam.“

Gospođica Larkins mu je ipak prišla i stegla ga za ramena. Mačak se uzvrpoljio. Gospođica Larkins je koristila miris